

Solnce je stalo sredi neba in je pripekalo z veliko silo na zemljo. Vse je molčalo široko naokoli, samo kopanje kmetov po njivah se je čulo po razpaljeni okolici. Nobene sape ni bilo od nikoder, nobena bilka se ni zamajala sredi polj in tuintam je stalo samotno drevo polno sadja in z globoko povešenimi vejami.

Franci je opazil, kako prihajata izza ovinka oče in mati, dvignil je glavo in je strmel v tisto stran. Prihajala sta bliže in bliže in

naposled sta stopila na njivo. Franci je vstal in se je približal materi.

„Pojdeš... Nekaj boš dobil od doma, in če ne boš mogel živeti, se boš vrnil... Če ne boš mogel živeti v mestu, boš prišel nazaj domov...“

Franci je obstal na mestu, njegov obraz je obdala silna radost in zavoljo nje ni bilo nobene besede iz ust. Oče in mati sta ga gledala z začudenimi očmi in skoro milo jima je bilo pri srcu. (DALJE.)

JOŽ. BEKŠ:

BÖCKLINOV DAN.

ODA.

Tvoj pogled je plah,
a mene ni strah
med grobovi...

Če ciprese ječé,
mi vriska srce,
če zvonovi
melodijo temni
mrličem pojó,
zame so to sladki glasovi.

Poglej —
vsenaokoli
je prepeto nebo
z oblaki sivimi —
o kakor prej
nikoli
je Böcklin danes
med živimi...

Čuj ciprese, kako ječé,
kako se krčevito stiskajo,
in glej, kako se na grobovih
tam zlati križi bliskajo.

O, kako dvigujejo
pred oblaki žalostne vrbe

trepetajoče roke
in kako se pred njimi
ponižujejo —

A oblaki so trdi in mrzli vsi
baš kakor je prav pozimi,
za vrbe-žalujke še mar jim ni
kar dalje plôvejo.

A ti trepetaš in ti se bojiš,
če Böcklin je danes med živimi,
če vidiš njegovo strašno roko,
ki orje med oblaki sivimi
čez celo nebo...

Mladenka, ne boj se, ne boj,
in ne dramí očeta,
ki tu v grobu spi;
saj si pri meni ti
in jaz sem s teboj!

Glej, tudi tukaj blesti se križ,
kjer spi dobri oče tvoj,
kjer moja sestra spi,
kjer tudi ti
z menojo
zaspiš..

